

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, (hierna: de rechtbank) van 18 december 2009 in zaken
nrs. 08/36777 en 08/36781 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 7 mei 2008 heeft de staatssecretaris aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 16 september 2008 heeft de staatssecretaris de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 18 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
lid van de enkelvoudige kamer

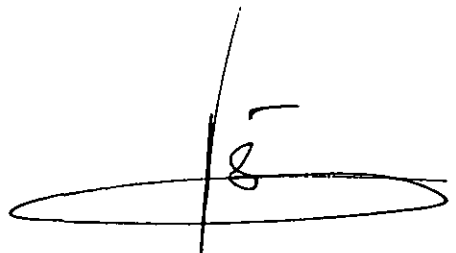
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

154-610.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08/36777 (beroep) en AWB 08/36779 (voorlopige voorziening)
AWB 08/36781 (beroep) en AWB 08/36783 (voorlopige voorziening)

V-nr:

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter**

In het geding tussen:

geboren op _____, eiseres/verzoekster (hierna: eiseres),
en
geboren op _____, eiser/verzoeker (hierna: eiser),
beiden van Azerbeidzjaanso nationaliteit, samen te noemen: eisers,
gemachtigde: mr. L.J. Blijdorp, advocaat te Culemborg.

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.P. Schelfaut, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Bij besluiten van 7 mei 2008 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 5 november 2007 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 onder de beperking "verblijf bij echtgenoot, de heer _____ " respectievelijk "verblijf bij moeder, mevrouw _____ " afgewezen. Hiertegen hebben eisers op 2 juni 2008 bezwaarschriften ingediend. Op 22 juli 2008 zijn eisers gehoord door een ambtelijke commissie. De bezwaren van eisers zijn bij besluiten van 16 september 2008 ongegrond verklaard. De besluiten vermelden onder meer de rechtsgevolgen dat eisers na bekendmaking van de besluiten niet meer rechtmatig in Nederland verblijven en dat eisers Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moeten verlaten.

Op 13 oktober 2008 heeft de rechtbank de beroepschriften van eisers ontvangen. Volgens de besluiten schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brieven van 13 oktober 2008 hebben eisers verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op de beroepen is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 september 2009. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Eiser is niet ter zitting verschenen. Verweerder is

vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig S. Iveljic, referent. Verder was ter zitting aanwezig I. Katchour, tolk in de Russische taal.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

Elsers zijn naar eigen zeggen op 20 december 2001 Nederland binnengekomen. Op 5 januari 2002 heeft eiseres, mede namens eiser, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen en bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van (AbRS) van 21 januari 2004 (200307889/1) is het asielbesluit onherroepelijk geworden.

Referent is in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet.

3. Standpunten partijen

Ten aanzien van de beroepen

1. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het volgende standpunt gesteld. Eiser beoogt verblijf bij zijn moeder. Bij beschikking van 16 september 2008 is het bezwaar van de moeder van eiser ongegrond verklaard. De moeder van eiser heeft derhalve geen rechmatig verblijf in Nederland als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, dat niet-tijdelijk is in de zin van artikel 3.5 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000. Eiser komt dan ook, gelet op het bepaalde in artikel 3.15 van het Vb 2000, geen verblijfsrecht toe. Uit hoofdstuk B1/4.2.2 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 blijkt dat bij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning de vreemdeling een geldig document voor grensoverschrijding dient te overleggen. Indien de vreemdeling bij de aanvraag geen geldig document overlegt, wordt er een termijn gegeven om de aanvraag aan te vullen. Vaststaat dat eisers momenteel niet in het bezit zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. Eisers zijn bij brief van 23 juli 2008 in de gelegenheid gesteld om voor 22 augustus 2008 een afschrift van een geldig document voor grensoverschrijding te overleggen of aan te tonen dat zij niet meer in het bezit kunnen worden gesteld van een document voor grensoverschrijding. Eisers hebben tot op heden geen geldig document overgelegd en hebben tevens niet aangetoond dat zij niet meer in het bezit kunnen worden gesteld van een document. De weigering om aan eisers een verblijf hier te lande toe te staan betekent geen schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiseres en referent zijn in 2004 in het huwelijk getreden. Eiseres is nimmer in het bezit geweest van een verblijfstitel om het gezinsleven met haar echtgenoot in Nederland uit te kunnen oefenen. De gevolgen dienen voor rekening en risico van eiseres te komen. Niet gebleken is van objectieve belemmeringen om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. De enkele stelling dat de echtgenoot van eiseres reeds elf jaar buiten Bosnië verblijft en dat eisers een vreemdelingenrechtelijke procedure zouden moeten doorlopen om in aanmerking te komen van een Bosnische verblijfsvergunning vormt geen geslaagd beroep op artikel 8 van het EVRM. Overigens betekent het niet vrijstellen van het paspoortvereiste niet dat het gezinsleven nimmer hier te lande zal worden toegestaan. Uitoefening van het gezinsleven in Nederland wordt daardoor niet op voorhand uitgesloten.

2.1 Eisers hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen de bestreden besluiten aangevoerd. Verweerder is bekend met het feit dat het al jarenlang een probleem is voor etnische Armeniërs om documenten te verkrijgen van de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat het voor deze personen mogelijk is om documenten van de ambassade te verkrijgen en waarom desalniettemin van eiseres verlangd wordt om zich wederom tot de ambassade te wenden. Eisers hebben de nodige inspanningen verricht voor het verkrijgen van documenten. Verder heeft verweerder geen redelijke termijn gegeven na de hoorzitting voor het aanvullen van het bezwaarschrift. Ten onrechte is zonder nadere reactie op het verzoek om uitstel een besluit genomen.

In het bestreden besluit is ten onrechte niet nader gemotiveerd ingegaan op het beroep op artikel 8 van het EVRM. Onvoldoende inzichtelijk en daadkrachtig gemotiveerd is waarom het algemeen belang prevaleert boven het belang van eiseres en haar echtgenoot. Bovendien blijkt niet of het belang van eiser is meegewogen.

In het bezwaarschrift is gemotiveerd weergegeven waarom er een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Hetgeen hierover in het bestreden besluit is overwogen is niet nader gemotiveerd en bovendien geen juiste weergave van hetgeen in bezwaar naar voren is gebracht.

2.2 Bij brief van 23 april 2009 hebben eisers een verslag van de presentatie van eiseres bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten op 2 februari 2009 overgelegd. In de nadere gronden van 11 augustus 2009 hebben eisers een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats te Roermond, van 31 maart 2009 (AWB 09/7336) overgelegd, waarin is vermeld dat de rechtbank vragen aan verweerder heeft gesteld over het afgeven van laissez passers (LP) door de Azerbeidzjaanse autoriteiten aan met name etnische Armeniërs. Uit het antwoord van verweerder blijkt dat er over de periode 2003-2007 geen cijfers bekend zijn en dat in de periode van juli 2007 tot en met december 2008, 135 aanvragen om een LP zijn ingediend en dat er slechts 5 LP's zijn afgegeven, waarbij niet kan worden aangegeven aan hoeveel etnische Armeniërs sedert 2003 een LP is afgegeven. Nu aan de kant van verweerder niet is gebleken van enig onderzoek op dit punt moet het er voor worden gehouden dat tot op heden nog steeds geen enkele LP is afgegeven voor een etnische Armeniër voor Azerbeidzjan. Van eisers kan dan ook niet gevraagd worden dat zij een paspoort overleggen.

4. Wettelijk kader

1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

2. Ingevolge artikel 3.72 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, niet op grond van artikel 16, eerste lid, onder b, van de Wet afgewezen, indien de vreemdeling naar het oordeel van verweerder heeft aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.

3. Ingevolge artikel 3.102, eerste en tweede lid, van het Vb 2000 - samengevat voor zover hier van belang - legt de vreemdeling bij zijn aanvraag in ieder geval over een geldig document voor grensoverschrijding, alsmede, voor zover redelijkerwijs mogelijk, de

gegevens en bescheiden - dan wel afschriften daarvan - op basis waarvan kan worden vastgesteld dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor de verlening, wijziging of verlenging.

4. Ingevolge het derde lid van artikel 3.102 van het Vb 2000, in afwijking van het eerste en tweede lid, legt de vreemdeling die niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding, voor zover redelijkerwijs mogelijk, gegevens en bescheiden over waarmee wordt aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld. In dat geval overlegt hij tevens aanvullende gegevens of bescheiden omtrent zijn identiteit en nationaliteit.

5. Blijkens paragraaf B1/4.2 van de Vc 2000 - voor zover hier van belang - wordt het feit dat de vreemdeling vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, aangetoond aan de hand van een schriftelijke verklaring van de autoriteiten van dat land, waarin gemotiveerd wordt aangegeven waarom de vreemdeling niet in het bezit wordt gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding. Indien een dergelijke verklaring niet door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Nederland wordt afgegeven en de vreemdeling ook overigens geen genoegzaam bewijs kan leveren, dient de vreemdeling in beginsel naar zijn land van herkomst terug te reizen om daar de afgifte van een geldig document voor grensoverschrijding te bewerkstelligen.

5. Overweging

1. Niet in geschil is dat eisers niet beschikken over een geldig document voor grensoverschrijding en geen verklaring hebben overgelegd zoals bedoeld in hoofdstuk B1/4.2 van de Vc 2000. Eisers stellen dat zij een dergelijke verklaring niet krijgen, omdat de autoriteiten van Azerbeidzjan dit weigeren af te geven aan etnische Armeniërs.

2. De rechtbank overweegt dat eisers niet met objectieve stukken hebben onderbouwd dat eisers zich tot de autoriteiten van Azerbeidzjan hebben gewend om een geldig document aan te vragen, en dat de autoriteiten weigeren een document af te geven vanwege hun afkomst. Tevens hebben eisers niet met stukken onderbouwd dat de autoriteiten weigeren om een verklaring als bedoeld in hoofdstuk B1/4.2 van de Vc 2000 af te geven.

3. Verweerder heeft in het verweerschrift verwezen naar een uitspraak van de AbRS van 26 augustus 2008, gepubliceerd onder nummer LJN: BE9876, waarin is overwogen dat uit een tweetal brieven van de minister van Buitenlandse Zaken van 28 april 2004 en 21 juni 2004 blijkt dat de vice-minister van Buitenlandse Zaken van Azerbeidzjan heeft verklaard dat iedere Azerbeidzjaanse staatsburger het recht heeft naar dat land terug te keren, ongeacht de etniciteit en dat de etniciteit geen rol speelt bij documentafgifte. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eisers onvoldoende hebben onderbouwd dat de informatie uit deze brieven niet langer juist zou zijn. Zij overweegt daartoe als volgt.

4. Voor wat betreft het standpunt van eisers dat er in de periode van juli 2007 tot en met december 2008 van de 135 aanvragen om een LP slechts vijf LP's zijn afgegeven, is de rechtbank van oordeel dat eisers hiermee niet hebben onderbouwd dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten niet bereid zijn om reisdocumenten af te geven aan etnische Armeniërs. Immers, niet duidelijk is wat de vreemdelingen bij de aanvragen om een LP hebben vermeld en wat

zij daarbij aan documenten hebben overgelegd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiernaar ook geen nader onderzoek heeft hoeven doen, nu eisers geen begin van bewijs hebben geleverd dat de autoriteiten niet bereid zijn om reisdocumenten af te geven bij het overleggen van volledige gegevens.

5. Eisers hebben zich voorts beroepen op het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/4 waaruit blijkt dat er voor etnische Armeniërs uit Azerbeidzjan mogelijk van staatleloosheid sprake is. De rechtbank overweegt dat uit het WBV 2005/4 blijkt dat de mogelijkheid van staatleloosheid speelde voor de groep mensen die in elk geval vóór 1 januari 1991 Azerbeidzjan hebben verlaten. In het onderhavige geval is dat gesteld noch gebleken.

6. Ten aanzien van de stelling dat aan eiseres geen reisdocument wordt afgegeven, omdat er na eerdere presentaties bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten geen LP aan haar is verstrekt, overweegt de rechtbank als volgt.

Uit een brief van de toenmalige Unit Facilitering Terugkeer van 20 juni 2006 blijkt dat bericht was ontvangen van de diplomatieke vertegenwoordiging van Azerbeidzjan dat voor eiseres geen LP kon worden afgegeven omdat er onvoldoende aanknopingspunten waren om de vermeende nationaliteit definitief vast te stellen. Dit betekent naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat eiseres geen reisdocument kan krijgen van deze autoriteiten. Niet uitgesloten is dat als zij met meer en volledige informatie komt haar nationaliteit wel kan worden vastgesteld. De stelling van eisers dat eiseres het aanvraagformulier voor de LP destijds volledig heeft ingevuld, maakt dit niet anders, nu dit kennelijk voor de autoriteiten onvoldoende was om de nationaliteit vast te stellen. Voor de tweede presentatie van eiseres bij de autoriteiten van Azerbeidzjan op 2 februari 2009 heeft eiseres het aanvraagformulier niet volledig ingevuld en heeft zij geweigerd het aanvraagformulier te ondertekenen. Uit het verslag van deze presentatie blijkt voorts dat er tijdens deze presentatie geen nieuwe informatie bekend is geworden, zodat de vertegenwoordiging geen aanleiding heeft gezien om een nieuw onderzoek op te starten. De rechtbank is van oordeel dat uit het voorgaande volgt dat bij volledige informatieverstrekking door eiseres niet is uitgesloten dat er alsnog een reisdocument ten behoeve van eiseres wordt verstrekt.

7. Ten aanzien van de stelling dat verweerder eisers onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld om een reisdocument te verkrijgen, overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder heeft eisers bij brief van 23 juli 2008 in de gelegenheid gesteld om voor 22 augustus 2008 een afschrift van een geldig document te overleggen, dan wel aan te tonen dat zij niet meer in het bezit kunnen worden gesteld van een dergelijk document. Eisers hebben bij brief van 31 juli 2008 medegedeeld dat eisers op 24 juli 2008, 25 juli 2008 en 31 juli 2008 telefonisch contact hebben gehad met Consulaire Zaken van de autoriteiten van Azerbeidzjan. De consul van de ambassade van Azerbeidzjan was tot en met 25 augustus 2008 met vakantie, waardoor eisers tot die tijd niet geholpen konden worden bij het verkrijgen van een paspoort, zodat zij niet binnen een maand een paspoort kunnen overleggen.

De rechtbank is van oordeel dat eisers voldoende in de gelegenheid zijn gesteld om een verklaring als bedoeld in hoofdstuk B1/4.2 van de Vc 2000 te overleggen. Zij hebben van verweerder een termijn van vier weken gekregen. Verweerder heeft eerst op 16 september 2008 een besluit op de bezwaarschriften van eisers genomen, zodat eisers na 25 augustus 2008 - het moment waarop de consul terug van vakantie zou zijn - nog de gelegenheid hebben gehad om de documenten aan te vragen. Verweerder heeft weliswaar niet gereageerd op de brief van eisers van 31 juli 2008, wat wel op de weg van verweerder had gelegen om te doen, maar dit neemt niet weg dat de eisers wel de gelegenheid hebben gehad om alsnog de

stukken over te leggen. Bovendien hebben eisers na 25 augustus 2008 verweerder ook niet alsnog geïnformeerd dat ze geen verklaring konden krijgen van de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

8. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet hebben aangetoond dat zij vanwege de regering van het land waarvan zij onderdaan zijn, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kunnen worden gesteld. Verweerder heeft dan ook aan eisers het paspoortverleide kunnen tegenwerpen.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit voldoende heeft gemotiveerd waarom de weigering eisers in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning geen schending oplevert van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven tussen hen en referent als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De rechtbank verwijst hiervoor naar hetgeen verweerder heeft overwogen op pagina 3 van het bestreden besluit van eisers. Eisers hebben verder geen persoonlijke belangen gesteld waarop verweerder in het besluit had moeten ingaan. De belangen van eiser zijn in zijn eigen besluit voldoende meegewogen.

10. Er is geen sprake van inmenging. Niet is gebleken dat er sprake is van objectieve belemmeringen om het gezinsleven elders uit te oefenen. Eisers hebben op geen enkele manier onderbouwd dat het niet mogelijk is om het familie- of gezinsleven in Bosnië dan wel Azerbeidzjan uit te oefenen. Voor wat betreft de stelling dat eisers niet in het bezit kunnen worden gesteld van een paspoort verwijst de rechtbank naar hetgeen zij hiervoor in rechtsoverweging 5.5 heeft overwogen. Niet is gebleken dat eisers niet meer in het bezit kunnen komen van een paspoort. De weigering een verblijfsvergunning te verstrekken betekent dan ook niet dat het gezinsleven nimmer hier te lande zal worden toegestaan.

11. Op grond van het voorgaande zal de rechtbank de beroepen ongegrond verklaren.

Ten aanzien van de verzoeken om een voorlopige voorziening

12. De gevraagde voorzieningen strekken er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op de beroepen. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op de beroepen heeft beslist.

Ten aanzien van de beroepen en de verzoeken om een voorlopige voorziening

13. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

6. Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/36777 en AWB 08/36781,

- verklaart het beroepen ongegrond.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/36779 en AWB 08/36783,

- wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.T.H. Zimmerman, voorzitter, tevens
voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van W. de Jong-Koops, griffier, en in het
openbaar uitgesproken op 18 december 2009.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **18 DEC. 2009**

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Cont.: WdJ
Coll.: EvK
D: C
VK

Tegen de uitspraak op de beroepen staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op de verzoeken om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 JAN 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Blijdorp & Van der Kroon
Advocaten

Mr. drs. L.J. Blijdorp
Mr. W.J. van der Kroon
advocaten en procureurs

Bezoekadres:
Slotstraat 13
Culemborg

Postbus 114
4100 AC Culemborg

T (0345) 535359
F (0345) 534358

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Vreemdelingenzaken Hoger beroep
Postbus 16113
2500 BC DEN-HAAG

== per fax: 070- 365 1380 ==

Betreft: HOGER BEROEP/ APPELSCHRIFT
TEGEN UITSpraak RECHTBANK

Inzake: / Staat

Kenmerk rb: 08/36777 en 08/ 36781

Betreft: geboren
geboren

CRV

Culemborg, 14 januari 2010

Geven eerbiedig te kennen,

geboren

geboren

Verder te noemen appellanten verder te noemen cliënten, thans verblijvende in AZC Leersum,

te dezer zake woonplaats kiezende te Culemborg aan de Slotstraat 13 (postbus 114, 4100 AC) ten kantore van de advocaat en gemachtigde mr drs L.J. Blijdorp die in deze als advocaat en procureur optreedt en die tot het indienen van dit hoger beroepschrift **bepaaldelijk** **gevolmachtigd** is door cliënten, zulks met het recht van substitutie.

Cliënten stellen hierbij en middels dit schrijven hoger beroep in tegen de in kopie bijgesloten uitspraak van de rechtbank Den-Haag zp Amsterdam d.d. 18 december 2009 / verzonden 18 december 2009, waarbij het beroep van cliënten door de rechtbank ongegrond werd verklaard.

Dit hoger beroep richt zich tegen de ongegrondverklaring van eerder genoemd beroep.

Dit appelschrift berust op de navolgende grief:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in bovengenoemde uitspraak

"(3) De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eisers onvoldoende hebben onderbouwd dat de informatie uit deze brieven niet langer juist zou zijn. Zij overweegt daartoe als volgt.

(4) Voor wat betreft het standpunt van eisers dat er in de periode van juli 2007 tot en met december 2008 van de 135 aanvragen om een LP slechts 5 LP's zijn afgegeven, is de rechtbank van oordeel dat eisers hiermee niet hebben onderbouwd dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten niet bereid zijn om reisdocumenten af te geven aan etnische Armeniërs.

*Immers, niet duidelijk is wat de vreemdelingen bij de aanvragen om een LP hebben vermeld en wat zij daarbij aan documenten hebben overgelegd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiernaar ook geen nader onderzoek heeft hoeven doen, nu eisers geen begin van bewijs hebben geleverd dat de autoriteiten niet bereid zijn om reisdocumenten af te geven bij het overleggen van volledige gegevens.
(...) (...)*

8. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet hebben aangetoond dat zij vanwege de regering van het land waarvan zij onderdaan zijn, niet of niet meer in bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kunnen worden gesteld. Verweerder heeft dan ook aan eisers het paspoortvervelste kunnen tegenwerpen. (...) (...)

11. op grond van het voorgaande zal de rechtbank de beroepen ongegrond verklaren".

Toelichting:

Ten onrechte heeft de rechtbank de beroepen ongegrond verklaard.

Ten onrechte heeft de rechtbank miskend dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat van cliënten nog wel mag worden verwacht dat zij een Azerbeidzjaans paspoort produceren en overleggen. Dit in verband met de aanvraag van een vtv partner-pardon, waarbij een paspoort als vereiste voor de verlening van de gevraagde vergunning geldt vanuit het vigerende beleid.

De rechtbank heeft miskend dat het niet aan cliënten te wijten en te verwijten is dat zij niet kunnen beschikken over een geldig paspoort van de nieuwe republiek Azerbeidzjan.

De rechtbank heeft miskend dat het voor cliënten vanwege hun etnisch-Armeense achtergrond de facto niet mogelijk is om het bedoelde document te verkrijgen.

Het volgende is daarbij van belang.

Clienten hebben bij het begin van hun aanvraag eerst gewezen op de bekende brief van verweerder van 10 juli 2003, waarin de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aangaf dat het **haar bekend** was – de letterlijke tekst – dat door de Azerbeidzjaanse autoriteiten bij de afgifte van reisdocumenten, **onderscheid werd gemaakt naar etniciteit**. De Minister gaf toen aan dat in de periode 1997-2003 totaal 13 LP's waren afgegeven, waarvan **NIET 1 aan een etnisch Armeniër**.

Dit werd verklaard door de Minister en is dus in confesso tussen partijen.

Kort daarop kwam de Minister met een aanvullend klein ambtsbericht, naar aanleiding van de theevisite van 18 juli 2003, van de Nederlandse autoriteiten bij de Azerbeidzjaanse collega's in Baku. Bij dit gesprek is door de Azerbeidzjaanse overheid – met de hand op het hart – verklaard en beloofd dat door hen nooit en te nimmer onderscheid naar etniciteit zou worden gemaakt en werd gemaakt. Etnisch Armeniërs uit Azerbeidzjan hadden net zo veel recht en kans op een LP of een paspoort als de etnische Azeri's uit Azerbeidzjan.

Invijds, ruim 6,5 jaar later. Tot op heden werd ook na 18 juli 2003 niet 1 LP verleend aan een etnische Armeniër, alle mooie toezeggingen ten spijt. Niet 1! De strekking hiervan is duidelijk: *"we willen geen Armeniërs en we gaan ze zeker niet binnenlaten als het niet absoluut noodzakelijk of te vermijden is"*.

Binnen deze context en tegen deze achtergrond dienen de aanvraag, het bezwaar en het beroep van cliënten beoordeeld te worden. En dat is niet gebeurd.

Clienten hebben al het mogelijke gedaan dat van hen verwacht kan worden:

- Ze hebben zelf contact gelegd met de Azerbeidzjaanse ambassade en hebben daar enkele malen een aanvraag ingediend voor een paspoort. Geen resultaat;
- Ze hebben diverse malen meegewerkt aan presentaties bij de Azerbeidzjaanse consul. Weer geen resultaat.
- Alle informatie is gegeven, alle namen en adressen gegeven in het contact met de consul, in bijzijn van de IND mensen tijdens de presentatie. De reactie van de consul van Azerbeidzjan: "we gaan er niet eens meer aan beginnen om nader onderzoek te doen, er is geen nieuws sinds de vorige keer (=presentatie)".

Nee- natuurlijk is er geen nieuws, cliënten hebben steeds in Nederland gezeten, zij hebben verder niets "opgebouwd" aan leven in Azerbeidzjan in de tussentijd, want ze waren in Nederland. Alle informatie die noodzakelijk is voor een identiteits- of nationaliteitsonderzoek door de Azerbeidzjaanse overheid, was door cliënten aan hen aangeboden. Adressen, data, inschrijvingen, alles is gegeven en aangedragen. Dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten er niets mee willen doen, kan cliënten niet aangerekend worden.

Client is een jonge Armeense jongen, net meerderjarig. Uit de ambtsberichten van de afgelopen jaren blijkt structureel dat in Azerbeidzjan geen etnisch Armeense mannen onder de 60 jaar meer voor komen.

CONCLUSIE

Reden waarom cliënten, appellanten, U Edelachtbaar College verzocken:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen en de beroepen van cliënten alsnog gegrond te verklaren

Althans:

- de aangevallen uitspraak te vernietigen en de beroepen terug te verwijzen naar de rechtbank,

uiteraard met veroordeling van verweerder in de proceskosten en tot vergoeding van de griffierechten.

Hoogachtend,
Uw dw.,

L. J. Blijdorp.

